

.
. .
e
z
t

m
o
n
d
a
n
á
m
,
h
a

k
é
r
d
e
z
n
é
l

Állsz,
csak állsz,
várakozol.
Á! Összeegyeztethetetlen...

3

Vágysz,
csak vágysz,
áhítazol.
Á! Összeegyeztethetetlen...

Sírsz,
csak sírsz,
sóhajtozol.
Á! Összeegyeztethetetlen...

Mindegy, hogy téli vagy nyári éjszaka,
az égbolt összes csillaga
ott ragyog fölötted, szinte kézzel foghatón
s alattad valahol, láthatatlanul.

Te meg, mint az egész közepe
állsz,
csak állsz,
várakozol.

Tanácsot tartasz magaddal.
Hiszed-e, amit látsz
és méginkább,
hiszed-e, amit nem látsz?

Tükröző és tükrözött,
vágyó és vágyott,
síró és siratott,
bezárt és kiszabadított.

Hallod, hogy „a ládát már szekérre rakták.”
A kulcsot a kezébe adták.

A pálya – engedve a vonzásnak – elhajlik, mint a fény.
Az idő megtörik s feltűnsz magadnak,
izzó, isteni örökkévalóság.